
RUBRIEKTITEL

De vakantie is voorbij en de school weer begonnen.

Alles is nog nieuw: je boeken je schrijfgerief je agenda je goede voornemens misschien ook enkele vrienden en vriendinnen je leerkrachten.

Wat zal het dit jaar worden?

Het hangt voor een groot stuk van jezelf af; het is een uitdaging een risico.

Verdrink niet in de dagelijkse sleur maar maak een *kijkgaatje* in de dag

een opening om gans je dag te overzien;

zo krijg je meer zicht op jezelf en op anderen.

Elke stap kan je moeite en pijn kosten en dikwijls zal de verleiding groot zijn

om je gewoon te laten meedrijven met de stroom.

Je moet leren kiezen elke dag opnieuw stilaan groeien naar een levenskeuze.

Het is niet de gemakkelijkste weg

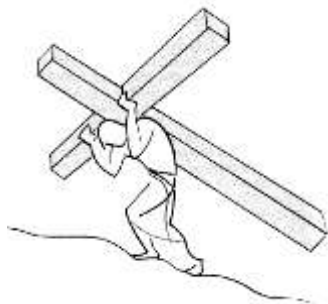
maar zo ontdek je de diepe vreugde van het leven.

<https://www.kuleuven.be/thomas/page/gebedenboek/tekst/56982>

3 september 2023

Tweëntwintigste zondag door het jaar

Mattheüs 16, 21-27

Het onvermijdelijke kruis

‘Ieder huisje heeft zijn kruisje’ en ‘Onder elk kled zit verborgen leed’. Zo herkenbaar! Het lijkt er wel op dat geen mensenleven rimpelloos verloopt. Het kruis wordt dan een symbool van zoveel miserie

alle tijden door aan ons mens-zijn verbonden. En je moet er niet eens om vragen. Vroeg of laat komt het kruis toch naar je toe, en meer dan eens, wereldwijd.

We moeten wel een onderscheid maken tussen rampen en tegenslagen waar we rechtstreeks niet al te veel kunnen aan doen, of ook allerlei ziekten die ons ongevraagd overvallen... de klinieken liggen er vol van. Gelukkig zijn er dan de talloze mensen die beroepshalve of als vrijwilliger het beste van zichzelf geven om die kruisen te helpen dragen. Dat is dan zelf op de wonde.

Veel erger is zoveel miserie die mensen elkaar aandoen of waar we soms ook zelf de oorzaak van zijn. Dát is lijden van een gans andere soort. Egoïsme is hier de grote boosdoener. En dat beestje heeft vele gezichten. We geraken er blijkbaar ook moeilijk vanaf en het blijft ons besluipen ons hele leven door. Maar het is dé grote oorzaak van heel veel lijden dat echt niet hoefde. Die zondigheid zit ons blijkbaar in het bloed, en kan van ons leven een hel maken. En niemand is daar vrij van. Geen mens leeft zonder kwetsuren die de liefde zelf ondermijnen. Meer nog, het lijkt wel als een sporenplant zich onderhuids voort te planten om vaak uit te groeien tot een epidemie die haat aankweekt en zelfs tot oorlog leidt, een pandemie met veel ellende tot gevolg. Voor liefde, zoals God ze tussen mensen bedoelde, is dan geen plaats meer.

Het lijkt wel de voornaamste opdracht van Jezus te zijn, die Hij nadien ook aan zijn volgelingen toevertrouwt: de liefde herstellen, de mens uit de eeuwige tredmolen halen van kwaad naar erger, mensen tot vrede en rust brengen. De bijbel drukt dat uit met termen van 'zijn volk bevrijden'.

En nu lijkt Hij te beweren dat dit niet kan zonder zijn eigen ik opzij te zetten. Je kan niet God én de mammon (je eigen profijt) dienen. Bidden wordt dan: bij God te rade gaan en bij conflicten en kritische situaties rondom ons zich altijd afvragen: 'wat zou God nu willen dat ik doe?' Hierbij is Jezus, een welgekomen richtsnoer. Het evangelie blijft dan wel de beste raadgever. Want bij conflicten zijn oplossingen niet vanzelfsprekend, en er zijn soms bergen geloof nodig om het vol te houden.

Dat was blijkbaar ook de ultieme strijd van Jezus in de hof van Oliveten: 'Niet Mijn eigen vel redden, maar wat Gij, Vader, wilt, moet geschieden. Er is blijkbaar geen andere weg dan die van barmhartigheid en vergeven... de weg van het kruis. Jezus nodigt ons uit om met Hem mee te gaan naar de lijdende, gekwetste en kwetsende mens.

VAKANTIE

Een zomer lang gaan we op weg met mensen die hun vakantie niet doorbrengen in hun luie zetel aan zee. We spraken met jonge en minder jonge Aarschottenaars voor wie vakantie een tijd is waarin ze intens op zoek gaan naar andere mensen, naar andere plaatsen en naar zichzelf. Ze voelen zich verrijkt door die ervaringen en vaak maken ze die ook mogelijk voor anderen, want vakantie is niet evident voor iedereen. Allemaal unieke mensen met unieke verhalen die zich niet alleen afspeelen tijdens de zomermaanden.

Rolwagens samen op de Etna duwen: uniek

Caroline Delvaux is een betaalde medewerkster van CM. Na de ervaring van enkele jaren gewerkt te hebben in een thuiszorgwinkel, is ze nu ergotherapeut bij CM. Ze bekijkt welke hulpmiddelen het dagdagelijkse leven van mensen kunnen vergemakkelijken; ze komt terplaatse uitleggen hoe een extra handvat, een hoog-laag-bed, een speciale douche of een bredere deur kleine of grote hindernissen kunnen wegwerken.

Toen ze zag dat ze bij CM ook mensen met zorgnoden kon begeleiden tijdens hun vakantie, twijfelde ze niet lang om zich kandidaat te stellen. Ze verkiest de talrijke reizen die Samana aanbiedt in het

buitenland. Zo beleefde ze al vier mooie ervaringen in Griekenland, Italië en ze ging ook mee tijdens een skivakantie.

Zowel de vakantiegangers als de begeleiders bij buitenlandse reizen zijn jonger dan bij de binnenlandse vakanties: dat vindt Caroline toch wel leuker. De taken zijn nochtans bijna dezelfde: een begeleider heeft één of max twee mensen onder zijn hoede, afhankelijk van de zorgnoden. Van 's morgens tot 's avonds sta je ter beschikking van de vakantiegangers: 's morgens uit bed halen, wassen, verzorgen, toiletbezoek, rolstoel duwen, helpen eten (geven), kleine en grotere problemen oplossen, ... De eerste keer schrik je wel wat want een intieme verzorging is voor de twee partijen ongewoon, maar dit went heel snel.

De sfeer tijdens de vakanties is altijd geweldig goed. Mensen zijn super dankbaar tegenover de begeleiders. Zonder hen zouden ze zo'n vakantie niet kunnen ondernemen. Sommige kiezen bij inschrijving voor een rustig verblijf en zitten buiten aan een zwembad of op een terras. Andere verkiezen een actiever programma en hebben meer hulp nodig. De vakantieverantwoordelijke (= coördinerende begeleider) organiseert het weekprogramma zodanig dat begeleiders regelmatig bij andere mensen zijn. Het mooie is ook dat begeleiders onderling mekaar spontaan helpen.

Voor Caroline zijn het telkens aangename vakantieperiodes, die energie geven aan vakantiegangers én begeleiders. Zo stond ze in Italië/Sicilië op de Etna! Het was een hele klus om met de rolstoelen tot boven op de vulkaan te geraken, maar het resultaat was schitterend. Ook de ski-ervaring waarbij de vakantieganger vanuit zijn rolstoel in een skistoel wordt gezet die dan voortgeduwd wordt door de begeleiders is hartverwarmend voor allebei.

De logies in het buitenland worden vooraf nauwkeurig uitgekozen en gecheckt. Alle mogelijke hulpmiddelen zijn aanwezig om het de mensen zo gemakkelijk en aangenaam mogelijk te maken. Ook het personeel legt de mensen in de watten. Dat mag wel voor deze mensen die door een ongeval, een ziekte, een hersenbloeding, plots minder mobiel zijn geworden. Soms hebben ze daardoor ook een psychisch probleem. Als ergotherapeut kan Caroline inschatten en begrijpen dat iemand na een beroerte 'anders' reageert, maar het helemaal niet beseft hoe hij/zij overkomt. Als ze mensen wast of verzorgt, ervaart ze zelf hoe moeilijk dit soms is als een badkamer te klein is of een WC te hoog; daardoor is haar advies bij woningaanpassing gebaseerd op ervaring!

Voor Caroline is helpen en dienen 'normaal' geworden. Het heeft niets te maken met de "C" van CM, alhoewel ze een breed respect heeft voor de gelovige gevoelens van mensen. Haar gezin aanvaardt ook zonder morren dat zij af en toe een week 'op vakantie' is. Ze hoopt dat velen haar voorbeeld volgen en de groep van de vele jonggepensioneerden aanvult: zo kunnen er nog meer mensen mee en ... zo wordt ook de begeleider een blijer mens!

Christine Taelman wordt elk jaar rijk op één week

Het is ondertussen al 20 jaar geleden dat de nu 60-jarige verpleegkundige uit de Gijmel op zoek was naar een zinvolle vakantie-invulling. Een collega vertelde haar met zoveel enthousiasme over een Samanavakantie, dat zij zichzelf aangesproken voelde toen ze een tijdje nadien een oproep voor begeleiders las in De Volksmacht (nu: Visie) met de titel: "Rijk op één week". Christine was meteen 'verkocht'.

Wanneer ze herinneringen ophaalt aan die eerste vakantie met mensen met een mentale beperking in de paviljoenen van het MPI in Stokkem, wordt ze nog altijd emotioneel. Ze maakte er kennis met de groep tijdens een eucharistieviering; de priester die voorging deed dit zo simpel, zo gewoon, zo op maat van 'de gasten' dat zij zelf zich meteen op haar gemak voelde. Het kon dus: deze mensen 'gewoon' aanspreken en hun vragen waarvoor ze wilden bidden en inspelen op hun eenvoudige antwoord: "Voor goed weer, voor veel plezier, voor ons mama thuis". De volgende dagen werd Christine overrompeld bij de spelvormen die gehanteerd werden, de warmte van de collega's begeleiders, maar vooral de vriendschap van de mensen. Ze viel van de ene verbazing in de andere. Ze aarzelde niet om het volgende jaar terug mee te gaan. Ze had de microbe te pakken!

Nadat ze jarenlang meeding als begeleider is Christine ondertussen ook vakantieverantwoordelijke van de mooiste week van het jaar geworden. De bestemming veranderde: voortaan werd Maldegem the place to be, ver weg van exotische vakantieoorden! Maanden vooraf roept ze de andere begeleiders samen en gaan ze van start om een programma samen te stellen en de mogelijkheden van de vakantiegangers te bekijken. Voor de steeds lekkere maaltijden zorgen de mensen van het jeugdhuis waar ze logeren, maar een dag vullen van 's morgens 8 uur tot 's avonds half 10 is geen sinecure. Dagelijks begint de dag met een gezamenlijke dagopening met dans en zang. Uit het creatieve brein van alle begeleiders samen groeien drie activiteiten per dag: de zotste dingen moeten kunnen! Met massa's materiaal die ze jaarlijks voor één week naar de verblijfplaats versleuren, doen ze wonderen! Een spetterend waterspel, een toneelvoorstelling, een sportactiviteit, een zangavond of -nieuw dit jaar- zelf pizza maken: alles kadert ook telkens in een jaarthema. Deze keer: "Kampioen zijn is plezant". Begeleiders en vakantiegangers amuseren zich rot, maar zijn 's avonds ook stikkapot. Christine beperkt het tot één week vakantie; ze bewondert de ouders of instellingen die dag in dag uit, jaar in jaar uit voor deze mensen zorgen. Voor hen is het ook een beetje vakantie en rust wanneer ze weten dat hun gast in de veilige handen van de groep van Christine en haar team verblijft.

Jaarlijks schrijven vaak dezelfde mensen zich in; omdat de vakantie een actief programma wil blijven bieden, is de leeftijdsgrens sinds kort beperkt tot 55 jaar wat sommige spijtig vinden. Naast de leeftijdsbeperking kan iedereen mee, maar wanneer er teveel zware zorg nodig is bij zeer zwaar karaktergestoorde vakantiegangers, moet men ook soms 'nee' zeggen: geen van de begeleiders is immers gespecialiseerd in begeleiding van extreme mentale problemen. Dankzij hun lange ervaring en hun goede samenwerking kunnen zij echter de meeste problemen wél oplossen. Wie de eerste keer mee begeleidt, schrikt soms wel even, maar voelt zich snel gesteund door de goede voorbeelden. En nogmaals: de lach van de mensen met het syndroom van Down, de vele knuffels van 'knappe gasten die er zeer normaal uitzien, maar ergens een verkeerd chromosoom hebben', het enthousiasme en de dankbaarheid die men krijgt van vakantiegangers en hun omgeving zijn zo hartverwarmend, dat iedereen zich gedragen voelt.

Deze zomer zorgen weer 15 begeleiders tussen 23 (slechts eentje) en vele 40 en 60-plussers voor 30 vakantiegangers tussen 20 en 55 jaar, mannen en vrouwen. 1 begeleider heeft dus telkens 2 mensen onder zijn hoede, met wie hij/zij ook mee aan tafel zit want vooraf is er door het thuisfront soms meegedeeld dat iemand slechts twee boterhammen mag eten of die medicatie moet nemen of wie al dan niet alcohol mag drinken: alles kan op die manier goed opgevolgd worden. Bijzonder is dat er ook vijf kinderen van begeleiders meegaan; ze zijn tussen 5 en 9 jaar. Eerst fronste Christine even de wenkbrauwen toen een begeleider enkele jaren geleden zei alleen mee te kunnen gaan als ook zijn dochter mee kon (kwestie van opvang!); toen Christine zag hoe goed zo'n klein kind zich integreerde tussen de mensen met een beperking, smolt haar hart. Deze kinderen zullen niet meer angstig wegkruipen wanneer zij in een andere setting een persoon ontmoeten die 'er raar uitziet' of 'ongewoon reageert' en ook de vakantiegangers kunnen opperbest spelen met de jonge kinderen. Een mooi voorbeeld van inclusiviteit! Om de toekomst van deze vakanties te verzekeren, wil Christine zeker nog een tijdje meedraaien, maar is het ook noodzakelijk dat er meer jonge mensen een stukje van hun eigen vakantie opofferen voor anderen! Wie zin voor samenwerking heeft en een hart voor mensen, leert snel de kneepjes (van mekaar) en ... wordt besmet door de vakantie-vrijwilligersmicrobe.

Ik keer nog eens terug naar het begin van ons gesprek waarbij Christine vertelde over haar eerste momenten tijdens de misviering 20 jaar geleden. Ze vindt het spijtig dat ze noodgedwongen dit programmapunt heeft moeten schrappen omdat de plaatselijke pastoor helemaal niet meer

openstond om van de zondagsviering 'iets speciaals' te maken voor haar 'speciale' gasten. Nu missen de vakantiegangers deze activiteit van stilte en rust waarbij ze heel eenvoudig een kaarsje konden branden voor hun overleden oma of hun zieke hondje: zoals iedereen hebben ook zij momenten nodig waarbij ze al hun emoties kunnen tot uiting brengen. Misschien vervangen ze dit nog door een wandeling naar een plaatselijke Mariagrot?

Christine staat te popelen om binnenkort weer te vertrekken naar Maldegem, om haar vrienden terug te zien, om mekaar weer nat te maken of tomaten te pletten met de voeten (en dan nadien te doen alsof dát de tomatensaus is op de pizza!!). Ja, deze 'knuffelvakanties' maken haar rijk!

PASTOOR RENAAT EN DE SINT-KWINTENSPAROCHIE

Toen pastoor Renaat in 1984 toekwam in Sint-Kwinten, was er, buiten de liturgie, weinig leven in deze parochie. Renaat voelde zich aanvankelijk wat onwennig in Sint-Kwinten. Maar hij was een vriendelijke en 'laagdrempelige' priester die al snel in contact kwam met velen, niet in het minst met zieke en vereenzaamde mensen. Renaat zette zich dagelijks degelijk in voor de parochie. Door zijn bescheiden maar trouw engagement ontwikkelde Sint-Kwinten zich meer en meer tot een levendige gemeenschap met eerste communie-catechese, vormselcatechese, brugcatechese, ziekenzorg, een seniorenclub, zorg voor mensen in armoede (Welzijnszorg), een bijbelgroep, ... Er was een grote inzet vanuit de parochie voor Windekind, een school voor bijzonder onderwijs die in de jaren zestig ontstaan was in de schoot van de parochie. Pastoor Renaat wist andere (gepensioneerde) priesters te betrekken in het parochieleven, en soms was er een priester in vorming die stage liep op de parochie. Sint-Kwinten werd gezien als een goede stageplek voor toekomstige priesters. Er waren aangename parochiefeesten zoals het patroonsfeest van Sint-Kwinten, pannenkoeken met Lichtmis, er was een jaarlijks dankfeest voor de vrijwilligers en een zomer-BBQ. Pastoor Renaat was ruimdenkend en betrok veel leken in het functioneren en het beleid van de parochie. Een beleidsploeg (parochieploeg) werd opgericht en er was een parochieraad waar mensen hun advies en wensen konden uitspreken. Met een ruime groep mensen zette men zich in om twee aanpalende huizen rechtover de kerk aan te kopen, volledig te verbouwen en in te richten als parochiehuis. Zo kwam het Sint-Kwintenshuis tot stand, waar tot op vandaag duchtig gebruik wordt van gemaakt. En last but not least vermelden we de fijne liturgie in de parochie onder leiding van Renaat. Men probeerde hierbij de kinderen goed te betrekken, als misdienaar of om iets voor te lezen. De kring van het kerkelijk jaar werd in Sint-Kwinten op verzorgde wijze gevierd, met als hoogtepunt de diensten van de Goede Week en de Paasliturgie. Dit waren telkens innige dagen, waaraan vele mensen deelnamen.

Sint-Kwinten werd zo door de jaren heen echt een parochie om van te houden, waar men samen bad, zich samen inzette en waar er een familiale verbondenheid heerste.

Na het vertrek van pastoor Renaat in september 2011 stapten we met de parochieploeg en andere mensen verder in het goede spoor dat Renaat had getrokken. We deden samen ons best, maar eenvoudig was het niet. Wat later kwam de vraag of we de internationale, Engelstalige gemeenschap, die recent ontstaan was, niet onderdak konden geven in Sint-Kwinten. Het was een onverwacht voorstel dat ons een beetje overviel. We stelden wat vragen maar gingen dan toch in op dit voorstel. Zo kwam deze levendige, jonge, kleurrijke Internationale Gemeenschap in onze parochie terecht. Er gebeurt in Sint-Kwinten heel veel goeds en moois dank zij deze Internationale Gemeenschap. Deze nieuwe, jonge ent op de oude stam van de Sint-Kwintensparochie blijkt erg levenskrachtig te zijn.

We besluiten dat pastoor Renaat zeker een steen heeft verlegd in Sint-Kwinten, een heel grote steen! Renaat zal zeggen dat hij dit alles niet alleen heeft gedaan, maar samen met vele anderen. Dat is waar, maar toch: één mens kan inderdaad een belangrijk verschil maken. Van wat pastoor Renaat geduldig, 27 jaar lang, gezaaid heeft, plukken wij tot op vandaag de fijne vruchten. Pastoor Renaat, we zijn u hiervoor blijvend dankbaar en erkentelijk.

Marc Eneman, Wolfsdonk 9 juli 2023

Landelijke
Gilden **Langdorp**

UITNODIGING

| Bierproefavond

Na drie jaar "pauze" organiseren we terug onze traditionele bierproefavond.

De brouwers hebben tijdens de coronatijd en het jaar daarna niet stilgezeten zodat we enkele van hun nieuwe producten kunnen testen. Ook een paar klassiekers uit vorige edities verwelkomen we nog eens in ons Kapelleke.

Tussendoor verwennen we onze gasten met de al even traditionele hapjes en knabbeltjes.

KOSTPRIJS

15€ voor leden
18€ voor niet-leden
8€ voor Bob(ette)s

WANNEER

Vrijdag 29 september om 20u

WAAR

FC Kapelleke, Oude Mechelsebaan 565, Langdorp

INSCHRIJVEN

Voor 22/09/2023 door storting op rekening BE37 7343 5207 3128 met vermelding van 'Bier', aantal leden/niet-leden/bob. Inschrijven bij een bestuurslid en cash betalen is ook mogelijk

Website: <https://www.landelijkegildelangdorp.be>

PAROCHIAAL NIEUWS

WOLFSDONK

KVLV

Een foto uit de oude doos: 1981

SINT-ROCHUS AARSCHOT

ZONESECRETARIAAT

Voor onze parochie HH. Maria, Pieter en Antonius met haar drie geloofsgemeenschappen Gijmel, Langdorp, Wolfsdonk kan u met alle vragen terecht op het zonesecretariaat van onze pastorale zone Sint-Rochus Aarschot: 016/57.20.43 of secretariaat@kerkinaarschot.be

LANGDORP

SECRETARIAAT SINT-PIETER

Medewerkster: Nicole Adams. Voor de parochianen van Langdorp steeds bereikbaar via tel. 016/56.45.14 of ni.adams@telenet.be

Elke woensdag 18-20u (in niet-coronatijden) in de pastorie, Langdorpsesteenweg 299, 3201 Langdorp. Dan bereikbaar via tel. 016/56.68.84 (pastorie).

GIJMEL

SECRETARIAAT ONZE-LIEVE-VROUW-FATIMA

Medewerker: Staf Eelen. Voor de parochianen van Gijmel steeds bereikbaar via tel. 016/56.51.63. Elke donderdag 19-20u in de oude pastorie, Hombergstraat 4, 3201 Gijmel.

WOLFSDONK

SECRETARIAAT SINT-ANTONIUS ABT

Medewerker: Leo Janssens. Voor de parochianen van Wolfsdonk steeds bereikbaar via tel. 013/78.44.28, gsm 0477/68.86.24 of leo.janssens6@telenet.be

PAROCHIEBLAD

BERICHTJES EN MEDEDELINGEN VOOR HET PAROCHIEBLAD

Gelieve al wat u het parochieblad wenst te publiceren, te melden aan: Sophie Buyck, Oude Mechelsebaan 455, 3201 Gijmel. Tel: 016.56.76.71 of sophie.buyck@telenet.be

KERKFABRIEK

Voor vragen over het archief, het project www.verhalenverbindenplatteland.be, het gebruik van onze kerken, de Sint-Pieterssite tussen de kerk en picknicktafel in Langdorp en andere gronden en kapellen van de kerkfabriek, kan u terecht bij voorzitter Jonas Danckers (tel. 0472/78.11.22 of danckers_jonas@hotmail.com) of penningmeester Mark Van der Borght (tel. 013/78.27.09 of mark.vanderborght@belgacom.net).

VIERINGEN

LANGDORP-GIJMEL-WOLFSDONK

LANGDORP

Zondag 3 september: Eucharistieviering om 10.30 u.

GIJMEL

Zaterdag 2 september: Eucharistieviering om 18.00 u.

WOLFSDONK

Zondag 3 september: Eucharistieviering om 09.30 u.

-Emile Vandeschoot en Maria Alaerts

-Louis Alaerts en Maria Andries

NUTTIGE ADRESSEN

WACHTDIENSTEN

Huisarts

Voor Langdorp, Gijmel en Wolfsdonk:

Tijdens weekend: vrijdagavond vanaf 19.00 u. tot maandagochtend 08.00 u.

Tijdens feestdagen: avond voor feestdag vanaf 19.00 u. tot ochtend na feestdag 08.00 u.

Bel naar 1733- Langestraat 1 B-3202 Rillaar

www.wachtpostdemerland.be

Weekdagen: de wachtpost is niet open. Overdag kan je terecht bij je eigen huisarts.

Bel 1733 voor de huisarts van wacht tussen 19.00 u. en 08.00 u.

Apothekers

Centraal nummer 0903 99 000 bellen tussen 22u en 9u.

www.apotheek.be

WACHTDIENSTEN

Huisarts

Voor Langdorp, Gijmel en Wolfsdonk:

Tijdens weekend: vrijdagavond vanaf 19.00 u. tot maandagochtend 08.00 u.

Tijdens feestdagen: avond voor feestdag vanaf 19.00 u. tot ochtend na feestdag 08.00 u.

Bel naar 1733- Langestraat 1 B-3202 Rillaar

www.wachtpostdemerland.be

Weekdagen: de wachtpost is niet open. Overdag kan je terecht bij je eigen huisarts.

Bel 1733 voor de huisarts van wacht tussen 19.00 u. en 08.00 u.

Apothekers

Centraal nummer 0903 99 000 bellen tussen 22u en 9u.

www.apotheek.be

ZALEN

<p>Zaal Den Abt Wolfsdonk contactpersoon: mevr. Rita Van Dijck telefoon: 0477/18.20.68 Reserveren kan via www.denabt.be</p> 	<p>Parochiezaal Gijmel contactpersoon: Marleen Beirinckx telefoon: 016/56.91.41</p>
<p>Zaal Demervallei Langdorp contactpersoon: dhr. Gijs Laureys telefoon: 0496/10.94.14</p>	